

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Man gik dernæst til det første punkt på dagsordenen, nemlig:

Tredie behandling af forslag til lov om landbrugsejendomme.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 360).

Der var til denne behandling stillet følgende ændringsforslag:

Af *landbrugsministeren*:

Til § 11.

1) I 1. stk., 6. linie, efter „reglerne i“ indsættes: „nærværende stykkes“.

Til § 13.

2) I 1. stk., 4. linie, efter „1947“ indsættes: „med tillægslove“.

Til § 18.

3) I 3. stk., 2. linie, ændres „afsnit A. eller C. i loven om brug af huse på landet“ til: „lovbekendtgørelse nr. 126 af 12. april 1935 om brug af huse på landet, jfr. afsnit A. i lov nr. 116 af 13. marts 1943 om tillæg til lov om brug af huse på landet, eller afsnit C. i sidstnævnte lov“.

4) I 3. stk., 2. linie, efter „nævnte“ indsættes: „lovbekendtgørelse og“.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Landbrugsministeren (Bording): De fire ændringsforslag, der her er stillet, er alle af redaktionel karakter, og jeg finder derfor ikke anledning til nærmere at omtale dem, men nøjes med at anbefale dem til vedtagelse her i tinget.

Wittrup: Da de af landbrugsministeren stillede ændringsforslag som allerede nævnt kun er af redaktionel art, skal jeg hermed anbefale dem til vedtagelse. Jeg tror, jeg kan gøre det på hele udvalgets vegne.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslagene nr. 1—4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Nielsen-Man: Ved afslutningen af anden behandling af denne sag fremsatte den højtærede formand for dette høje ting nogle bemærkninger, hvori han sagde, at det var statsretligt et tvivlsspørgsmål, hvorvidt domstolene — og der er vel specielt tænkt på Højesteret — havde kompetence til at bedømme, om vedtagne love var i strid med grundloven.

Jeg skal ikke gå ind i en diskussion med den højtærede formand, det kan man ifølge forretningsordenen ikke, men på den givne foranledning vil jeg gerne på mit partis vegne slå fast, at der hos os ingen tvivl er. Det er vor opfattelse, at borgerne har adgang til at gå til domstolene, hvis de finder sig gået for nær ved vedtagne love, og det er vor opfattelse, at domstolene har kompetence til at udtale sig om et sådant spørgsmål.

Elmquist: Når jeg har ønsket at tage ordet her ved tredie behandling, skyldes det, at heller ikke jeg synes, at de bemærkninger, den højtærede formand fremsatte ved afslutningen af anden behandling, bør stå uden nogen tilføjelse. Jeg er ligesom det ærede medlem hr. Nielsen-Man vidende om, at man ikke kan diskutere med formanden, men jeg går ud fra, at når nu den højtærede formand ligesom en anden Zeus er steget ned fra det høje Olymp til de almindelige menneskers rækker, må det være tilladt at diskutere med den højtærede formand.

Den højtærede formand har ganske ret i, at spørgsmålet om domstolenes kompetence til at tilsidesætte en af lovgivningsmagten vedtagen lov har været et meget omstridt statsretligt problem. Denne strid begyndte allerede ved forhandlingerne om grundloven og er ført videre gennem det forløbne århundrede. Mænd som Ørsted og Tscherning var imod en sådan adgang, mænd som Grundtvig, Krieger og Hall var tilhængere deraf. Da der ikke kunne opnås enighed i den grundlovgivende forsamling, blev resultatet, at man lod spørgsmålet stå åbent.

Jeg skal ikke komme med nogen historisk redegørelse for, hvad der i den anledning fandt sted; den kan man finde i rigsdagstidende for 1925—26, hvor der fandt en omfattende debat sted angående dette spørgsmål. Da der altså ikke kunne opnås enighed, blev resultatet, at man lod spørgsmålet stå åbent. Derimod enedes man om at